

Fanjunkare Nils Nilsson, Mora

Fanjunkare Nils Nilsson, Mora och Vansbro, har befordrats till härligheten i en ålder av 86 år. Hans närmaste är hustrun Astrid och barnen Ylva och Mats med familjer.

Nils föddes in i Frälsningsarmén. Hans far och mor var frälsningssoldater och far- och morföräldrarna tillhörde pionjärerna i det unga sågverkssamhället Vansbro. Hans bror Sven blev frälsningsofficer och krönte sin karriär som ledare för Frälsningsarmén i Sverige.

Det var i scoutverksamheten, som brodern Sven startade, Nisses armébana började. När Sven reste till sin officersutbildning, fick Nils ta över som brigadchef, som det hette då. Han var 15 år, en av de yngsta någonsin inom rörelsen.

Sin civila gärning utförde Nils inom Konsum, först som springpojke, sedan som expedit och butikschef i Saltvik, Vansbro. Hans konstnärliga ådra gjorde att han också togs i anspråk för fönsterskyltning och 1954 anställdes han som dekoratör i Konsum Mora. Efter kompletterande utbildning blev han sedan handelslärare vid yrkesskolan, som senare uppgick i S:t Mikaelsskolan. Där blev han kvar till pensionen.

Men engagemanget i Frälsningsarmén i Vansbro fortsatte även efter flytten till Mora. Så gott som varje veckoslut, liksom under semestrar och skollov, återvände Nils till Vansbro, och sedan han bildat familj även med hustrun och barnen. Han fortsatte att hålla en vakande hand över scoutverksamheten och deltog i armékårens olika aktiviteter.

Hans kunskaper och sprudlande idérikedom kom att anlitas även i Dalarnas scoutdistrikt och på riksplanet. Det fanns inte ett förbundsläger eller en distriktstävling där inte Nils var med i förberedelsearbetet och i funktionärsstaben. En tid satt han även i scoutförbundsstyrelsen. För sina mångsidiga insatser belönades han med Gustaf Adolfsmärket i guld och, slutligen, med den svenska scoutrörelsens högsta utmärkelse Silvervargen, förunnad endast ett fåtal ledare.

I andra armésammanhang medverkade Nils med broschyrskrivning, layoutarbete, dekormålning och jag vet inte vad. Han blev mycket känd inom armévärlden, inte minst sedan han publicerat en lång rad skämtsamma teckningar i Korsfanan. Då kallade han sig Skum Nils, en dalablinkning till samekonstnären Nils Nilsson Skum. Vid stora arméevenemang, som årskongresserna i Stockholm, såg man honom ofta i centrum av en glad krets kamrater där han förde ordet. Hustrun Astrid hade då en klassisk replik redo: "har du hälsat på alla nu, så vi kan gå?".

Men Nisse hann även med världen utanför Frälsningsarmén. I många år betjänade han dalahästtillverkaren Nils Olsson Hemslöjd i Nusnäs med reklammaterial, liksom Vansbrosimningen och många andra. För att inte tala om alla affischer han målat och alla hyllningstexter han textat ("du gör det ju så fort, men det räcker om vi får det i morgon"). Det är så det har gått till i folkrörelse-Sverige: man betjänar sina medmänniskor men man tjänar inte några pengar på det.

Han hade ett stort förråd av historier och anekdoter från Västerdalarna och han var en mästerlig berättare. Det är skada att de inte blev nedtecknade. Sammanfattningsvis kan man säga att han gjort väldigt många människor väldigt glada.

För mig har Nisse varit en kär vän sedan 1936. Kärnan i den gamla brigaden - Sven och Nils Nilsson, Olle Finné och jag själv - har hållit ihop sedan dess, även när vi har vistats på olika håll i Sverige eller världen.

Som den förste i vår kvartett har han nu lagt ut det sista av scouternas fyra spårtecken, ringen med en punkt mitt i, som betyder: Jag har satt punkt. Jag har gått hem.

Nisses jordfästning ägde rum i Andreasgårdens kapell, Mora och förrättades av kommandör Sven Nilsson.

Lars-Erik Lingström